

cipielt dette, om det for dette Punkts Vedkommende — jeg taler nu kun om Selskaber af erhvervmæssig Karakter — gælder om at sikre Tjenestemændene Adgang til Bierhverv i alle de Tilfælde, hvor man efter Skøn og Erfaring med Hensyn til det bestaaende Forhold mener, at der ikke er nogen Risiko for, at deres private og offentlige Interesser kommer til at kollidere, eller om Maalet med den paagældende Lovbestemmelse først og fremmest er det at sikre Borgerne Vished for en absolut upartisk og ligelig Varetagelse af deres Interesser og at gøre dette Hensyn saa stort og saa vægtigt, at man ikke er bange for at lade Tjenestemændene miste Adgangen til at sidde i Bestyrelser eller Repræsentantskaber for Selskaber af erhvervmæssig Karakter, selv hvor det maaske i og for sig ikke kunde gøre noget, idet man gaar ud fra, at det væsentlige og afgørende er i saa stort Omfang som muligt ad Lovgivningens Vej at sikre Borgerne den ligelige og upartiske Varetagelse af deres Interesser i Administrationen. Er det det ene eller det andet, der er Formaålet? Deraf afhænger, hvorledes man stiller sig til dette Lovforslag.

Jeg er meget tilbøjelig til at tro, at til Trods for, at vi har været enige i Fjor, og til Trods for, at man Mand og Mand imellem erkender, at dette Standpunkt, jeg her gør gældende, er det retfærdige, vil det alligevel ende med, at hele denne Sag bliver syltet og visnet. Inertien gør sig nu en Gang gældende: man ser nok, at det og det vilde være det retfærdige, men — paa den ene Side — og paa den anden Side — og saa gør man ingenting, og alt bliver ved det bestaaende. Hvis det er Mening, og hvis Stemningen er, derfor, burde man hellere blive ved de Bestemmelser, der findes i den bestaaende Lovgivning, for saa bliver Spørgsmaalet dog holdt aabent. Saa ser den offentlige Mening dog, at der ingenting er gjort i den Sag. Det værste af alt vil være at vedtage disse fuldkommen illusoriske og ineffektive Bestemmelser og saa give det Udseende af, at nu har den lovgivende Magt reformeret paa dette Omraade, nu er Sagen godt og betryggende ordnet, nu er det Spørgsmaal ude af Verden — og saa er det Humbug i Virkeligheden.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har Ordet for en kort Bemærkning.

Johannes Lou: Den højtærede Statsminister indledede med at sige, at Tinget

var almindelige naturlige Vilkaar undergivet. Men det gælder vel for den højtærede Statsminister som for mange andre Statsministre, at ogsaa han er menneskelige Kaar undergivet, og jeg vil tro, at i dette Tilfælde gælder for ham det gamle Ord: Fri mig for mine Venner, mine Fjender skal jeg nok selv klare mig for. Forholdet var jo det, at den Gang det udenrigsministerielle Forslag var til Behandling, blev der fra de tre Partier sagt: Vi er i al Almindelighed tilfredse med den nuværende § 44, men da der nu skal vedtages en helt ny Lov for Tjenestemænd indenfor Udenrigsministeriet, ønsker vi at faa Forholdet ordnet for dem. Jeg ser nu, at vi ogsaa er i skøn Enighed med den sidste ærede Taler med Hensyn til, at § 44 i sin nuværende Skikkelse kan opretholdes. — Den højtærede Statsminister gav den Oplysning, at Tjenestemandsorganisationerne var blevet forespurgt. Det glæder mig selvfølgelig, at dette er sket, men det forekommer mig underligt, at Tjenestemændenes Svar ikke er opført i Bemærkningerne til Lovforslaget, saaledes som saadanne Svar plejer at blive. — Hvad angaar den Oplysning, som Statsministeren kom med i Anledning af Ønsker, som Erhvervspartiet og jeg Gang paa Gang har fremsat om at faa forelagt disse Dispensationer, saaledes at vi kunde se, hvorledes § 44 i sin nuværende Skikkelse blev administreret, om der med Rette kunde siges at ske Misbrug, om der virkelig var Tale om illoyal Konkurrence, skal jeg sige, at jeg ved, at var disse Ting kommet frem, vilde dette Forslag ikke fra nogen Side være blevet krævet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kayser har Ordet for en kort Bemærkning.

Kayser: Det ærede Medlem Hr. Moltesen ankede over Erhvervspartiets Standpunkt: at forbyde Tjenestemænd i deres Fritid at konkurrere med den frie Næring. Men det var ikke overbevisende for mig, hvad det ærede Medlem oplæste af et Brev, hvoraf fremgik, at der var en Tjenestemand, som netop ved at drive en Tømmerforretning kunde skaffe sig det Tillæg til sin Gage, som han ansaa for nødvendigt for at kunne leve. Det kan godt være, at han ikke selv rigtigt har kunnet bedømme, om det netop var det, han trængte til for at kunne leve, at kaste sig ind i denne Tømmervirksomhed, hvorved han kom til at konkurrere med den næringsdrivende Haandværker, og det var ikke umuligt, at der kunde opstaa en næringsdrivende Tøm-